

SACRI XANH

Edition **MINH-PHUONG**
13 rue du Coton HANOI

80 Indochine Piece
4693

SÁCH XANH

Các bạn trẻ vốn ưa những truyện ly-kỳ, bí-mật: Sách Xanh sẽ có những truyện bí-mật, ly-kỳ. Nhưng ngoài những câu truyện bắt buộc phải có nghĩa-lý, những nhà viết truyện cho Sách Xanh còn hiến các bạn trẻ những áng văn-chương mỹ-thuật: nhời đẹp, cảnh đẹp. Hãy say-sưa trong cái đẹp để di-dưỡng tinh-tinh! Muốn cho Sách Xanh sẽ vừa hay vừa đẹp, nhà xuất-bản Minh-Phương không ngại kiếm tìm những văn-sỹ và họa-sỹ có biệt tài, những người chắc-chắn được sự tin yền của các bạn trẻ.

Muốn khuếch-trương và mở cuộc mua vui, nhà xuất-bản Minh-Phương xin đặt mấy giải-thưởng để kính-tặng những độc-giả yêu quý Sách Xanh.

6

Giải thưởng kính tặng

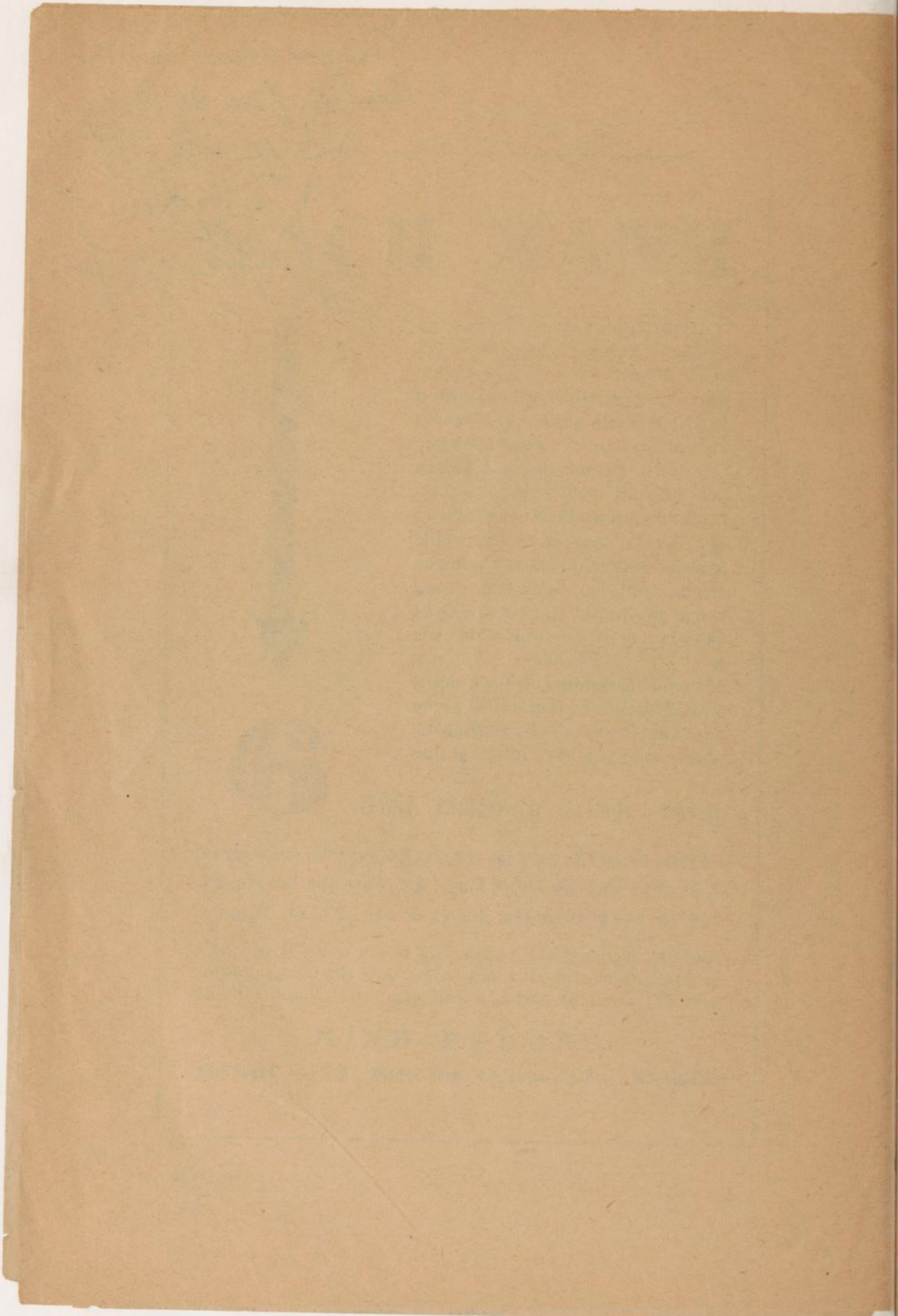
3 người nhất mỗi người 3\$, nếu 4 kỳ cắt trúng cả 4 người huyền bí.
2 người nhì mỗi người 2\$, nếu 4 kỳ chỉ cắt đúng được có 3.
1 người ba 1\$, nếu 4 kỳ chỉ cắt đúng được có hai.

Các bạn trẻ nào muốn dự thưởng kịp gửi ngay lần-lượt những người cắt được đến nhà xuất-bản Minh-Phương 13, Rue du Coton. Ngày lĩnh thưởng sẽ tuyên-bố sau.

MINH - PHƯƠNG

HANOI — 13, Rue du Coton, 13 — HANOI

Viage real 2000 rs.
Certifi por el Sr. Lijal
Le 12 - 7 - 88
L^o e' d'orden
N. P. P. P.

NGƯỜI NGỌC!...

của THAO - THAO

Một buổi tối trong xóm Yên-Dương, người ta không nghe thấy tiếng học ra-rả như tiếng cuốc kêu mùa hạ của chàng Nguyễn-Sinh. Nguyễn-Sinh là người hiếu học ít ai bằng : luôn mười năm chàng học, học suốt ngày, thâu đêm... Mỗi khi chàng học là các người bên hàng xóm phải lắng tai nghe rồi tấm-tắc khen thắm : dọng chàng ngân-ngã hay quá !

Nhưng người ta chỉ nghe thấy tiếng chàng mà không ai hiểu thấu tâm-sự chàng : chàng học vì thánh-nhân đã giầy : thư trung tự hữu nhân như ngọc, nghĩa là trong sách có người đẹp như ngọc. Người Ngọc ấy đã làm Nguyễn-Sinh đòi buổi ước-mơ... chàng tưởng-tượng người trần không sao ví được vì nàng xê đẹp, đẹp tha-thuốt, mơ-màng...

Rồi ngày quên ăn, đêm quên ngủ, chàng học, học miệt mài để được gần người mơ tưởng...

Nhưng một đêm vì đâu chàng ngừng tiếng ?

Vì chàng đã học hết sách mà người Ngọc nọ chàng không thể tìm thấy ẩn náu ở dòng nào, chữ nào !

Buồn quá, thất vọng quá, chàng quăng sách, ngồi âm-thầm suy nghĩ...

Vào khoảng canh ba chàng thiu-thiu sắp gục đầu xuống án sách thì... một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai chàng. Chàng ngoảnh lại : một nàng đẹp mê hồn âu-yếm nhìn chàng và tự xưng là Ngọc-Hoa tiên-nữ ở Thiên-Thai hạ giới để tạ ơn chàng đã dày công mơ tưởng...

Hai người từ đêm ấy dan-dít tơ duyên.

Một đêm dưới ánh trăng mờ hai người đang lặng đi mơ-màng trong cõi mộng thì một gã thư-sinh tên là Trần-Hựu thoáng nom thấy, rồi theo, rồi đem lòng thèm muốn... Tìm kế chiếm đoạt lấy buồng sách nhưng Trần-Hựu không sao nín áo được Ngọc-Hoa ở lại vì nàng chê Trần-Hựu đầy lòng gian-ác không đáng cho nàng thương yêu...

Nguyễn-Sinh buồn-bực ra đi. Chàng vô Kinh. Gặp khoa thi, chàng ứng cử đỗ đầu. Ngày xướng danh lại là ngày chàng được quan chủ khảo Vân-Đình gọi gả tiểu-thư đẹp nhất trong triều.

Sau ba đêm ân-ái chàng nhận thấy cuộc đời chán nản vì... Vân tiểu-thư không đậm yêu thương mà mạnh ưa quyền-thế : tiếng nói oai-hách, vẻ mặt nghiêm-nghị nọ làm chàng sợ-sệt hết yêu vui...

Một đêm tiểu-thư đang say-sưa trong giấc điệp, chàng lén chỗi dậy, trèo qua cửa phụng, lần theo bóng trăng soi dàn thiên-lý đi, đi mãi...

Chàng đi đâu ? đi tìm buồng sách cũ để gần-gụi người xưa !

Nhưng khi về đến đầu làng chàng được tin Trần-Hựu đã đốt buồng sách lâu rồi ! Buồn quá, chàng ngồi gục đầu rầu-rĩ...

Tự-nhiên chàng thấy người Ngọc đến lựa nhờ an-ủi, Thôi! đừng tiếc chi buồng sách, hãy tiếc thương người Ngọc bên mình. Chàng mỉm cười: thì tôi vẫn tiếc? Nàng lắc đầu: chưa đủ! còn phải kiếm tìm nữa kia! chàng hỏi: bằng cách nào? Nàng mỉm cười: bằng cách vui đầu đọc sách!.. Chàng lạ-lùng: sao xưa kia tôi vui đầu đọc sách mãi có thấy nàng đâu, mãi sau khi tôi bỏ sách theo đuổi cái buồn thì lại thấy? Nàng nhìn chàng ái-ngại đáp: nói là theo đuổi sự trầm-ngâm suy nghĩ thì đúng hơn! Như tỉnh ngộ, Nguyễn-Sinh hớn-hở nói: thắng nào! vừa rồi tôi đã trầm-ngâm!...

Rút nhờ, Nguyễn-Sinh giơ hai tay định ôm lấy người yêu nhưng nàng đã biến đi mất, tay chàng va phải cây đèn đồ võ.

Buồn tênh nhảm lại câu có người Ngọc ở trong, Nguyễn-Sinh buông tiếng thở dài!...

THAO THAO

BÊN SÔNG HÀN-GIANG

(Những phút kinh-hoàng trong gia-đình họ Lý)

MINH-HẢI

Việc xảy ra cách đây đã ba bốn mươi năm. Nhưng cả làng Thôn-khê ở bên sông Hàn-giang kia không một người nào có thể quên được.

Mỗi khi trong làng có một việc « tròn, cắt » nào là người ta lại ngồi xúm nhau trong bóng tối ôn lại truyện xưa, làm những người yếu bóng vía nhất là đàn-bà, trẻ con lại càng rùng mình ghê sợ tưởng chừng như ma quỷ hiện hình trước mặt, nguêngh-ngoàng dơ tay ném gạch và bên sông họ như có người mặc áo trắng dữ-tợn múa con dao phạng phạt đầu...

Ở đầu làng Thôn-khê ngay bên sông Hàn-giang dòng nước lạnh-lùng chảy, có hai anh em nhà họ Lý.

Anh là Lý Bá-Hộ nhà cực giàu nhưng phiền một nỗi có một đứa con học-hành khá nhưng thi mãi không đậu.

Nếu để cho con ông lại theo bước ông làm ông Lý, ông Phó trong làng thì cũng thừa hách-dịch rồi, nhưng ông... ông lại không muốn thế. Ông muốn con phải hơn cha. Vả lại làm ông Lý Bá-Hộ như ông mà làm gì? Mỗi vụ thuế đến là lo héo ruột héo gan vì dân đình làng ông nghèo, tiền thuế thiếu không đủ nộp. Ông phải ẻ cổ ra bù. Mà nào có ít? Xoàng ra cũng ngoại trăm! Ông sốt ruột.

Mỗi bận bác cai lệ ở huyện đem trát về trao cho ông là mỗi bận ông phải khốn đốn vì lo phục-dịch: nào mổ gà,

mua rượu, thết cơm lại đút lót tiền tâu. Mà, bác cai lệ theo ý nghĩ của ông, đâu có đáng cho ông sợ hãi dạ, vâng? « Nó » chỉ đáng là thằng tuần sai khiến của ông. Nhưng ngặt nỗi « nó » là người nhà quan. Quan? Ông chỉ muốn cái chức quan. Ông thường nghĩ: nếu được làm quan thì sung-sướng và oai-hách biết ngần nào? Xế ở Huyện-đường to lớn, xế có lính gác cổng, lý-trưởng, phó-lý phải ra, vào kèp-nép bầm lạy mình... Ông chỉ muốn làm quan. Nhưng ông... dốt nát thì làm quan thế nào được? Bao nhiêu hy-vọng vào chức quan ông đem đổ dồn cả vào cậu con ông mới có mười chín tuổi.

Kể thì cậu con quý-tử của ông học-hành cũng sáng dạ nhưng phải cái cậu chỉ cây của ham chơi và thứ nhất là không có óc làm quan như cha, thành thử cậu thường gác cái vấn-đề quan ra một chỗ.

Ông Lý-Bá lại không nghĩ như cậu. Thấy con hai ba lượt đi « khảo » đi « hạch » không ăn thua gì thì buồn-bực đổ tại... đất, tại mồ mả?...

Rồi một ý nghĩ nảy ra : muốn làm quan phải có đất.

Một trăm chứng-cớ rõ-ràng : cả nhà quan Huyện kia cả anh lẫn em đều làm quan chẳng tại được ngôi đất thiên-táng là gì? Nhà họ Hoàng nọ cách một đời lại có một người đỗ thủ-khoa chẳng tại được ngôi đất tam đại kết ở mắt con hoàng-sà là gì? Còn nhiều, nhiều nữa...

Phải trông vào hòn đất! Phải tìm thầy để mả...

Từ đấy ông để ý nghe-ngóng xem đâu có thầy địa cao tay...

Người em ông là Lý-Văn không giàu nhưng trong nhà cũng đủ bát ăn. Giá cứ yên-hưởng cái vui thú êm-đềm của gia-đình vợ yêu, con mến thì đã không sao! Trái lại, Lý-Văn thường ân-hận rằng mỗi khi có việc đình-đám là y như bị những ông đàn-anh khinh-khi, đè-nén, lắm lúc muốn kêu trời một tiếng : sao các ông lại ức-hiếp tôi? thì tức khắc bác ta bị những tay sai của những ông đàn anh vả mồm.

Bực tức nữa là ngay người anh ruột mình thường vẫn bỉ-báng mình : mày thì cả đời bố cu mẹ dĩ, còn mong bắt nạt được ai ? Bị người ta bắt nạt mãi, uất phần, Lý-Văn mong có ngày được làm nên ông gì to-tát để bắt nạt lại hay trị cho biết tay...

Một hôm xế chiều, sau lúc cấy bữa xong, Lý-Văn thông dong dắt trâu về, đến gần một cái gò kia Lý-Văn trông thấy anh mình là Lý Bá-Hộ đang đứng với một người lạ mặt bàn-tán, trỉ trỏ.

Lẳng tai, Lý-Văn thoáng nghe thấy người lạ mặt nói : tay long, tay hồ... mạch ở đây...

Như đã hiểu, Lý-Văn gật-gù lăm-bắm : người kia hẳn là thầy Địa nhưng anh ta tìm thầy địa làm gì ? Nhà giàu thế ? À phải... tại con anh ta thì mãi không đỗ... Anh ta thường phàn-nàn thế ! Ước gì...

Lý-Văn ước gì ngôi mộ nếu có « đề », xẽ cũng làm cho mình được hiển-hách để giả thù với dân làng những ngày bị nhục.

Đêm hôm ấy Lý-Văn hỏi riêng ông thầy Địa để biết qua mục-đích sự đề mả của anh mình.

— Như ý ông Lý-Bá thì chỉ cầu cho con đỗ to, làm quan nhưng nếu ngôi đất này có kết phát thì cũng phải mười năm...

— Lâu nhỉ ?

— Nếu...

— Sao thừa cụ ?

— Nếu ông Lý-Bá nghe tôi rời ngôi mộ cụ bà sang cánh đồng bên kia thì xẽ có một chỗ có thể kết phát ngay, nhưng phải cái... « sát » một ty.

— Thế anh tôi có thuận không ?

— Không ! Vì sợ « sát » ý muốn lâu thì lâu miễn là mười năm nữa ông xẽ được làm cụ cố. . .

Lẳng-lặng một lát, Lý-Văn suy nghĩ : ta phải xúi anh ta cứ để mộ mẹ ta vào chỗ đất kết phát ngay, có thể ta mấy có hy-vọng... nếu không... nếu không...

Một đêm, dưới ánh trăng mờ, dữa một thửa ruộng kia có một bọn người đang hỳ-huych sêng, cuốc... đào : người nhà ông Lý-Bá-Hộ và ông đào mộ.

Cùng trong lúc ấy, ở cánh đồng khá xa cũng có một bọn người đang hỳ-huych sêng, cuốc đào,

Đào mãi chưa đến tiều, vì săn-sóc quá, mệt nhọc, ông Lý-Bá đến ngồi nghỉ ở bờ ruộng thế nào lim-dim ngủ, ngủ dụi...

Bọn người nhà ông, vắng chủ sai khiến, cũng lảng-vảng mỗi người đi mỗi ngã, ngồi nghỉ tay bắt chước chủ ngủ, ngủ dụi, ngủ dụi.

Như đàn ma chơi, bọn người ở cánh đồng bên kia nhẹ-nhàng, len-lén đến chỗ của bọn người đào dở, rón-rén đưa sêng, cuốc xuống... đào, đào. Một lúc sau một cái tiều xanh đã khênh lên mặt đất.

Bọn người bí mật nọ lại len-lén khênh cái tiều xanh đi.

Mới đi được vài trăm bước thì bọn người nhà ông Lý-Bá-Hộ vùng thức giậy thấy thế hô-hoán lên, ông Lý-Bá-Hộ hăm-hăm vác sêng, cuốc đuổi theo,

Bọn người bí mật chia đôi : một nửa khênh tiều xanh chạy, một nửa vác sêng, cuốc trở lại giáp chiến.

Đánh ! đánh chết thằng Lý-Văn tao !

Bọn người bí-mật kia là những tay sai của Lý-Văn mà Lý-Văn là chủ tướng.

Chẳng chịu im, những tay sai của Lý-Văn cũng hò nhau.

— Đánh ! đánh chết thằng Lý-Bá đi !

Tức thì, dưới bóng trăng nhập-nhoạng, hai toán người hoa sêng, cuốc phang nhau. Tiếng sêng va nhau kêu loảng

soảng, tiếng cốc chạm nhau kêu chát-chát, tiếng người ngã kêu ối giời ơi ! nằm lăn trên vũng máu.

Sáng hôm sau quan Huyện về làm biên-bản có sáu người bị trọng thương, toạc đầu, bươu trán, mình mảy lút-lội những máu và hai cái tử thương vì nhát cốc quá mạnh đã ngập nửa mặt.

Cả tui Lý-Văn bị kết án : đi tù !

Ông Lý-Bá lấy làm đặc tri vì Lý-Văn đi tù, thì sẽ không còn ai ngăn cản được ông.

Thế rồi một đêm kia ông lại cùng bọn người nhà đào cái tiểu xanh đã tròn, tròn lại : kiêu đất này mấy có thể kết phát đi làm quan !

Ngày, tháng, ông Lý-Bá đợi hòn đất sẽ nóng... Hòn đất nóng là mả phát là con ông sẽ thi đỗ làm quan đến nơi. Ông yên trí như thế, không cần nghĩ đến sự học-hành của con có chuyên cần hay không.

— Có cần gì phải học ? Nếu mỗ-mả được thi ông bà, ông vãi sẽ run-rủi cho con mình học một biết mười và ngày vào thi sẽ gặp bạn gặp thầy. Và nếu có... dốt nát... Ông như nhớ ra một việc : có một thầy khóa đi thi làm văn kém quá bị quan chủ-khảo sổ nhem sổ nhem nhưng khi quan nhìn lại bài văn thì những cái sổ to tướng nọ đã biến đi đâu mất cả !

Quan ngồi trầm-ngâm nghĩ : Thôi ! Có nhẽ tại âm-đức nhà tên thí-sinh này to nên mấy có truyện che lấp này. Ngay lúc ấy quan bỗng dương thô-lỗ đôi mắt nhìn cái yếm trắng kê trước mắt quan mà khắp yếm chi-chít những nét sổ... Quan không nghĩ ngợi gì nữa, phê vào quyển văn rất nhiều điểm. Khoa ấy, tên thí-sinh kia đỗ đầu !

Đó : Âm-đức ! Đó : mỗ-mả !

Tin như thế, ông Lý-Bá trông mong vào mỗ mả.

Nhưng một việc không may xảy ra : làng ông có bệnh truyền nhiễm lan ra khắp thôn, xóm.

Nhiều người chết, chết trong một vài giờ, vì cái bệnh dịch, tả nó cướp mạng người như chơi. Một người đang khỏe mạnh thỉnh-linh nhẩn-nhó, quần-quai đi ngoài, miệng nòn, chôn tháo chỉ một giờ vài giờ là mất hôm lại, thân thể tọp đi, người lả dần không thuốc nào cứu vãn. Bệnh nguy-hiểm này do sự ăn uống cầu-thả ; ruồi muỗi đậu vào đồ ăn sinh ra vi-trùng, không để ý, người nào ăn phải thì chỉ trong chốc lát đã nhắm mắt lìa đời.

Không cho là thế, những người ngu-dần trong làng thấy mỗi ngày mỗi nhiều người chết làm chỗ này kèn trống rập-rình, chỗ kia kèn trống rập-rình, có ngày ba bốn đám ma, ồn lên họ kéo nhau đến vây kín cổng nhà ông Lý-Bá-Hộ la-ó vang trời. Họ đổ tội cho ông Lý-Bá tại mượn thầy để mả nên trạm đến long mạch đất làng hóa động !

Họ nói chán rồi chửi rửa tận-từ.

Không chịu nổi, ông Lý-Bá thúc người nhà ra đánh nhau.

Quan Huyện về làm biên bản.

Vì nhiều tiền đứt lót, Lý-Bá đã mượn tay quan « trị » dân làng.

Thua, dân làng lui nhưng rập tâm trả thù...

Một đêm đang ngủ, ông Lý-Bá vùng tỉnh giấc vì một vật gì rơi đánh bịch một cái ở cạnh chỗ ông nằm. Ông ngồi nhồm giậy, trống ngực đồ rồn. Nhìn trước, nhìn sau, quái lạ ! ông thấy im lặng như tờ : không một tiếng thở, một tiếng chân đi, vậy thì ai ném ? Mà đứng ở chỗ nào ? Sao con Mực không hề thấy « đánh » tiếng ?

Không phải người, không phải trộm. Hay là ma ? Có ý sợ-sệt, ông Lý Bá rón-rén đứng giậy, ra ngoài hiên.

Độp ! Hòn gạch, cả một hòn gạch rơi đánh độp một cái vỡ làm ba bốn mảnh ở dưới chân ông.

Ông lùi lại, toan chạy.

Độp ! hòn gạch nữa lặn ở sau lưng ông.

Ông rảo bước.

Độp ! độp ! độp !

Ba bốn hòn gạch ở ba bốn ngả ném lại.

Như chợt nghĩ ra, ông Lý-Bá lăm-băm : Hay là có thằng .. đánh « phản ác » ?

Có nhẽ... Ông lên tiếng hỏi thử :

— Có thật giỏi thì ném trúng ngay cái cối đá giữa sân kia, tao coi ?

Độp ! Hòn gạch đã vỡ tan trên mặt cối.

Chột dạ, ông Lý-Bá, tuy vậy, vẫn găng-gượng nói cứng :

Có giỏi thì ném ngay mười hòn trúng ngay một lúc ?

Độp ! độp ! độp... Mười hòn vỡ nát trên mặt cối.

Sợ, ông Lý-Bá chạy thụt vào buồng.

Quái ! gõ giường ông nằm như có tiếng người gọi.

Gõ cánh cửa cũng vắng tiếng người gọi.

Ông chòm kín mặt, cố nhắm mắt ngủ.

Không sao ngủ ! Trước mắt, ông như trông thấy có ba bốn chiếc bóng đen nguênh-ngoàng đi, lại.

Tối hôm sau cũng vẫn thế. Vợ, con, mọi người trong nhà ông đều thấy thế.

Sự quái gở thường xảy ra trong những bữa ăn.

Nồi cơm sôi cạn úp vung kín, khi bắc ra ăn thì... đầy những phân trâu, phân bò.

Mâm cơm đang yên lành tự-nhiên mất một bát nước mắm hay một đĩa rau.

Nhưng cái sợ hãi thường đổ dồn về đêm.

Những con ma như thi nhau chạy huỳnh-huých ở trong nhà, ngoài hiên và như bảo thầm nhau làm gì.

Ông Lý-Bá đang sắp-sửa tìm thầy phù-thủy cao tay về nhà yểm bùa thì giữa đêm sắp-sửa bước chân đi, ông va phải một... cái tiểu sành.

Hoảng-hốt, ông đánh riêm soi thì là cái tiểu rỗng.

Chột dạ, ngay đêm ấy ông chạy ra mả. Ông thấy một cái hố sâu. Biết rằng đã có đũa nào thâm-thù đào mả nhà ông, ông nhảy lên gầm-thét gào khóc.

Tự-nhiên ở dưới hố có tiếng cười ghê sợ đáp lại.

Muốn giả-thù kẻ nào đã đang tâm làm việc độc ác, ông đi rình mò. Vẫn chưa rõ được kẻ nào chủ sự.

Một đêm ông chui qua rào nhà người em dâu định về nhà cho gần thì, lạ chưa? Ông thấy Lý-Văn mình mặc áo sớ, đang ngồi mài con dao, nói thì-thào với vợ :

Dessin de Trần-Bình-Lộc

Người bị mất đầu ?

— Tôi không thể tha mạng nó được. Tôi nhất quyết trốn tù về, đêm nay, thế nào cũng lấy đầu...

— « Nó » hẳn là mình ? Ông Lý-Bá nghĩ thế, hoảng-hốt chạy.

Đêm hôm ấy làng Thôn-Khê nhớn-nhác lên vì một vụ giết người : không biết người nào đã chặt đầu con ông Lý-Bá quăng ra điểm giữa làng ?

Chợt có người đến ôm cái đầu đầm-đìa những máu khóc rống lên.

— Ối ! con ời ! nó không giết được cha nó giết mất con rồi !...

« Nó » là Lý-Văn,

Lý-Văn đã trốn biệt vì sợ tróc nã.

Một năm sau Lý-Văn đã đứng đầu một đảng giặc mới nổi.

Lý-Văn kéo quân về làng để giả thù cho vợ con đã bị Lý-Bá hành-hạ đến uất-ức mà chết. Đảng giặc vây làng Thôn-Khê, bắt hết già trẻ lớn bé và cả nhà ông Lý-Bá điệu lên đê Hàn-Giang sai trói dặt cánh khuỷu vào cọc tre. Rồi, mười tay đao phủ múa đao phạng phạt đầu...

Nhưng không được bao lâu quan quân đã dẹp tan được đảng giặc mà Lý-Văn là người cuối cùng bị rơi đầu bên sông Hàn-Giang ..

MINH - HẢI

TRUYỆN HOANG ĐƯỜNG

DUY-TỀ

(Người đã chinh-phục được các bách thần)

Duy-Tề trước khi chinh-phục được các bách thần trong những trận long trời, lở đất, rung chuyển núi, sông, chỉ là một đứa bé sống-sót dẫu kín trong cù-lao Kết, xung quanh sóng, gió ỳ-ầm. Thật không còn có đứa trẻ nào mở mắt nhìn đời mà đã rùng mình, ghê thột, suýt phải tiêu-tan hồn, xác, lia đời như Duy-Tề! Thì, mới thoát nhìn thấy con, cha là Xa-Tuyết đã hàm-hàm sắc mặt, nhẩy sấn lại ôm chầm lấy đứa bé toan nhai nghiền nhai ngấu cho mất tích đi, vì nghĩ rằng đứa bé này một ngày kia khôn nhớn sẽ lại thêm muốn cái địa-vị tối cao trong giới, đất của mình là chức chúa Thần rồi bắt chước mình lại giết cha? Phải nuốt chửng đi không thì dy-luy! Nhưng vợ là Sy-Biên hết sức năn-ni rồi đem con trốn biệt.

Sy-Biên đem Duy-Tề đến cù-lao Kết, dẫu vào trong một hang sâu. Nhưng vẫn còn lo ngại, Sy-Biên căn-dặn mấy người thân-tín trong cù-lao hễ khi nào Duy-Tề có gào, thét thì lấy thanh-la, chuông, trống khua động vang lừng và nhẩy múa hò reo cho lấp tiếng Duy-Tề để khỏi lọt đến Thiên-Cung mà nguy-hiểm... Vì Xa-Tuyết vẫn lăm-le tìm kiếm để giết đi... Được sống-sót ngỡ là may, không ngờ cái thân sống-sót ấy sau này đáng sợ.

Duy-Tề đã khôn lớn. Một buổi Duy-Tề đang thơ-thẩn đi lại ở cù-lao nhìn sóng, nhìn trời thì thốt nhiên có luồng gió vèo qua làm chàng giật mình ngảnh lại: một người to

nhón lồm-liệt hạ mây bước xuống. Không hiểu sao, Duy-Tề chỉ trố mắt nhìn. Thấy Duy-Tề sức vóc khả kinh vì Duy-Tề ở gần núi, gần bề chạy, nhảy, chèo, lội nhiều nên thân-hình dễ dầy-đà, nầy-nở lại thêm học được nhiều võ nghệ của mấy võ-sỹ danh tiếng trong cù-lao nên đi, đứng có vẻ rắn-rỏi, lẹ-làng, người ở trên mây bước xuống ngỡ là một tay hiệp-sỹ bèn sán lại gần trò-truyện. Nhờ có sự làm quen ngẫu-nhiên ấy, Duy-Tề được biết vị thiên-thần nọ, vì ở trên giới hạ mây xuống, là Xa-Tuyết (con gập cha mà không biết !) muốn đi vào hang tìm kiếm một đứa bé mới nhón lên !... Thoạt nghe thấy Xa-Tuyết nói thế, Duy-Tề đã lạnh mình, chột dạ, nhưng, gan-góc Duy-Tề cố chấn-tĩnh tâm-thần để xem Xa-Tuyết có hản tìm... mình ? Khi đã biết đích Xa-Tuyết là kẻ tử-thù của mình thì lửa hờn nổi rậy, dậm chân lún đất, Duy-Tề quát : Hãy coi ta ! Tức thì cả một tảng đá rời hản núi dánh vào dữa ngực Xa-Tuyết, thỉnh-linh, ngã ngửa. Đè đầu gối lên ngực Xa-Tuyết, Duy-Tề găm lên như con cọp dữ : mày phen này dừ xác dưới tay ta ! Rút tiếng găm lộn, Duy-Tề dang thẳng tay... Thấy nắm tay lực-lưỡng nọ sắp gieo sức mạnh xuống mặt mình Xa-Tuyết vùng lên kêu : Xin tha ! tôi xẽ nhường lại phép !

(Còn nữa)

TÔ - TẦN

Các bạn hãy đón xem số 2 :

*Xa-Tuyết nhả núi và muôn nghìn thần-tướng
để đổi mạng...*

Số 2

Sách Xanh

SẼ CÓ:

- 1°). Một tiểu-thuyết đề là **Đêm hải hùng** rất... hải-hùng, vì có một chiến tướng phi ngựa như bay mà bên mình phảng-phất như có hai âm-hồn ghé tai nói nhỏ vì có hơn trăm đảng giặc không thể cử-động mà hề ngó cổ lại sau là thấy ngay một cái sắc không đầu... và còn nhiều cái rất hải-hùng, có xem mấy biết.
- 2°). Một câu truyện hoang-đường: các thiên-thần với địa-thần sỏ núi đánh nhau...

Các bạn trẻ hãy đón xem!
Thật lý-kỳ!
Cam đoan lý-kỳ!

H IỆ U S Á C H
MINH PHUONG

*Có đủ các sách, vở
giấy, bút, tuần báo.
Ai vào mua cũng
đều được vừa ý cả.
Bán theo giá bên Pháp*

13, RUE DU COTON — HANOI

DƯ'ỚI TRĂNG, BÒ' SUỐI

Thơ tám chữ, văn mới ý mới

Báo Annam Nouveau đã phê-bình

« L'atmosphère est baignée
d'une poésie très tendre et
très douce. Une tristesse voilée
mais pénétrante s'insinue dans
notre âme, dans notre cœur ».

Các hiệu sách đều có bán